

Հայաստանյայց Եռ-ալեւան Առ-բք և Ուղղափառ- Եկեղեցոյո՛ւ յո՛ր խորհո՛ւրդնե՛րը

ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹՅՈՒՆ

«Եւ արդ, ասում է ձեր Տեր Աստվածը,- դարձեք ինձ ձեր ամբողջ սրտով, ծոնապաշուփյամբ, լալով ու կոծելով: Ձեր սրտերը պատուեցեք և ոչ թե ձեր Հագուսաները: ...դարձեք ձեր Տեր Աստծուն, որովհետև Նա ողորմած է և գթասիրտ...» (Հովել Բ 12-13):

Այո՛, ողորմած է Աստված, Ով մեզ Համար ապաշխարութեան ճանապարհ է պատրաստել, և Քրիստոսի առաջին կանչն ու քարոզն էլ այդ են պատգամում:

«Ապաշխարեցէք, որովհետև երկնքի արքայութիոնը մոտեցել է» (Մատթ. Գ 17):

ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹՅԱՆ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ

Ապաշխարութեան խորհուրդը սահմանել է Ինքը՝ Հիսուս Քրիստոս (Հովհ. Ի 22-23): Ապաշխարութիւնն նշանակում է ապա-աշխարել, հետո լալ, ողբալ, կոծել, մի խոսքով՝ կատարած մեղքի համար զղջալ և գործած չարիքի դիմաց սեփական անձը պատժել: Ապաշխարութեան խորհրդի ժամանակ Հավատացյալը սրտի անկեղծ զղջումով խոստովանում է իր մեղքերը հոգևորականի առջև և նրա միջնորդութեամբ անտեսանելիորեն թողութիւնն ստանում մեղքերից անմիջապես Հիսուս Քրիստոսից: Ապաշխարութեան խորհրդով թողութիւնն է տրվում մկրտութիւնից հետո գործած բոլոր

մեղքերին՝ թե՛ ներելի և թե՛ մահացու: Եվ մինչ Մկրտության և Դրոշմի խորհուրդներն անկրկնելի են, Ապաշխարության խորհուրդը կատարվում է պարբերաբար՝ հավատացյալի ողջ կյանքի ընթացքում, քանի որ մարդը իր բնությամբ տկար է և մշտապես ենթակա մեղանչումի: Ապաշխարության խորհուրդակատարը օծյալ հոգևորականն է: Քանի որ Քրիստոս նրանց այդպիսի իշխանություն տվեց՝ ասելով.

«Եթե մեկի մեղքերը ներեք, նրանց ներված կլինի. եթե մեկի մեղքերը չներեք, ներված չի լինի» (Հովհ. Ի 22-23): Ինչպես նաև. «Ճամարիտ եմ ասում ձեզ, ինչ որ կապեք երկրի վրա, կապված պիտի լինի երկնքում: Եվ ինչ որ արձակեք երկրի վրա, թող արձակված լինի երկնքում» (Մատթ. ԺԹ 18):

Ապաշխարության սկիզբը գործած մեղքն ընդունելն է: Ապաշխարել պետք է կենդանի ու անկեղծ հավատով, որովհետև միայն այդպիսի ապաշխարությունն է ընդունելի Աստծուն և այդպես կարելի է վերստին հաշտվել Աստծու հետ: Եվ եթե «Մեղքի վարձը մահն է» (Հոմմ. Զ 23), ապա Ապաշխարության պտուղը՝ փրկությունն ու հավիտենական կյանքը:

ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹՅԱՆ ԿԱՐԳԸ

Զ. զ. ջ. 1-մ. Իր մեղքը գիտակցող անձը պետք է սրտում անկեղծ գղջում ունենա կատարածի համար, ինչպես նաև վճիռ՝ այն այլևս չկրկնելու:

Խոսարովանո-Դյո-ն. Երբ մարդը մկրտությունից հետո գործած մեղքերը խոստովանում է հոգևորականի առջև՝ արձակում (մեղքերի թողություն) ստանալու ակնկալիքով:

Առաջին դարերի Եկեղեցում խոստովանությունը կա-

տարվում էր հրապարակավ, և հազվադեպ՝ առանձնական: 4-րդ դարում հրապարակավ իրենց մեղքերն էին խոստովանում միայն մարդասպանները, կռապաշտները և պոռնիկները: Հետագայում՝ 5-րդ դարի սկզբին, հրապարակային խոստովանութունը դուրս եկավ կիրառութունից: Խոստովանութունը համայնքի անդամների ներկայութեամբ կատարվելու փոխարեն սկսվեց առանձին քահանայի ու խոստովանողի միջև ծածուկ կատարվել: Հայաստանյայց եկեղեցին պահել է թե՛ հրապարակային (ընդհանրական), թե՛ առանձնական խոստովանութան ձևերը:

Առանց մեղքերից արձակում ստանալու ակնկալության խոստովանութունը թերի է: Խոստովանողի խղճմտանքը լավ քննելուց հետո քահանան խորհում է, թե նա ինչպիսի ապաշխարութուն պիտի կրի, խրատում ու զգուշացնում է, որ այլևս չմեղանչի: Այնուհետև քահանան արձակում է նրան մեղքերից:

Վճարո՞ւմ. Յուրաքանչյուր քրիստոնյա պետք է պատրաստ լինի իր կատարած մեղքի դիմաց որոշակի ապաշխարութուն կրելու: Այսինքն՝ կամավոր հանձն առնել խոստովանահոր կողմից իրեն սահմանված պատիժը՝ նեղութուններ կրելը: Մեղքը սիրո բացակայութունն է, գոհողութունը՝ սիրո երախտիքը: Հետևաբար մեղքը գոհողութեամբ պետք է ջնջենք, որպեսզի և՛ մեր խիղճը խաղաղվի, և՛ Աստծու ողորմության ակնկալիքն ունենանք:

Այսու քահանան, լսելով մեր անկեղծ խոստովանութունը, իրավունքն ունի մեր գործած մեղքերի համեմատ ապաշխարութուն սահմանել մեզ համար, այն է.

առ ո՞րե՛վ, պահե՛լ, ողորմո՞ւմ յո՞ւն:

Երբ մեղանչում ենք, Հավիտենական պատիժ է մեզ վերագրվում, սակայն մեր զղջալու և փոխվելու դեպքում Աստված նաև մեր պատիժն է փոխում ժամանակավորի: Այս պատճառով, թեև խոստովանությամբ թողություն է տրվում բոլոր մեղքերին, սակայն մնում է պատիժը, որը վճարում ենք աղոթքով, պահքով և ողորմությամբ: Երբեմն մեղավորն ինքն է կամավորապես ստանձնում որոշակի ապաշխարություն, ինչպես օրինակ՝ որևէ վայելքից հրաժարում և այլն:

Ապաշխարության բուն նպատակը մեղավորին հոգեպես վերականգնելն է: Եվ Եկեղեցին ամեն օր մեզ հիշեցնում է մեր մեղքերը՝ նպատակ ունենալով մեզ առավել զգոն, ուշիմ ու արթուն Աստծու ծառայության առաջնորդելու:

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Այսու լավ ըմբռնելու համար Ապաշխարության խորհուրդը, պետք է մտապահենք հետևյալ կարևոր հանգամանքները.

1. Ապաշխարության խորհուրդը սկսվում է մեղքի գիտակցումից:

2. Մեղքը գիտակցող անձը պետք է անկեղծ զղջում ունենա և այն այլևս չկրկնելու վճռականություն:

3. Նա պետք է դիմի Եկեղեցու օձյալ հոգևորականներին՝ մեղքերը խոստովանելու մտադրությամբ:

4. Որևէ այլ անձ, բացի օձյալ հոգևորականից, իրավունք չունի որևէ մեկին խոստովանեցնելու և մեղքերից արձակում տալու: Այդ իշխանությունը աստվածաբիր օրենքով

միայն նրանց է տրված:

5. Խոստովանության զնացող անձը պետք է պատրաստ լինի իր գործած մեղքերի դիմաց որոշակի նեղուլթյուն կրելու:

«Բայց Աստված, անգիտության ժամանակներն անտես առնելով, այժմ այն է պատվիրում մարդկանց, որ ամեն ոք ապաշխարի»

(Գործք ժվ: 30)

ՎԼԿԼՆ, ՍԱՐԿԱՎԱԳ ՉԱՔԱՐՅԱՆ
ԼՎԵՏԻՍՅԱՆ, ԼՎԵՏ

ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ՔԱՐՈՉՉՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐՈՆ
